

UZASADNIENIE

15 października 2019 roku (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od J. G. kwoty 7.286,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 4454,69 zł od dnia 15 października 2019 r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 952,73 zł od dnia 15 października 2019 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu. Na dochodzoną pozew kwotę składają się kwota (...),69 tytułem faktur VAT za wykonane przez powódkę usługi pocztowe, które nie zostały w całości uregulowane, nadto kwota 952,73 tytułem skapitalizowanych odsetek oraz 1.879,33 zł tytułem rekompensat za koszty odzyskiwania należności spornych faktur.

2 grudnia 2019 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powódki.

Pozwana złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia, w związku z upływem 2 – letniego terminu płatności spornych faktur. Zarzuciła powódce brak doręczenia spornych faktur, co uniemożliwia pozwanej ocenę, czy należność za usługę jest zasadna.

W toku procesu strony podtrzymało swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lutego 2016 roku strony zawarły umowę o świadczenie usług pocztowych. Na mocy tej umowy strony ustaliły zasady nadawania przez pozwaną (nadawcę) poszczególnych rodzajów przesyłek. Strony ustaliły, że za wykonanie usługi przez powódkę nadawca będzie uiszczał opłatę z dołu, bezgotówkowo, poprzez poleceniu przelewu w terminie późniejszym niż zrealizowane usługi (§ 2 umowy). Podstawę obliczania należności za przesyłki w okresie rozliczeniowym, ustalona na podstawie Cenników, stanowić miała suma opłat za nadane i zwrócone przesyłki. Należność miała być ustalana w fakturach VAT wystawianych po zakończeniu okresu rozliczeniowego. Termin płatności faktury wynosił 14 dni od jej wystawienia, a okresem rozliczeniowym był miesiąc kalendarzowy. Strony ustaliły, że faktury będą wystawiane i wysyłane pod adres nadawcy wskazany w komparycji umowy (§3). W komparycji umowy pozwana wskazała swój adres zamieszkania w M. przy ul. (...) oraz adres działalności gospodarczej przy Wielkiej (...) 24/25 w S.. Strony oświadczyły, że na dzień zawarcia umowy nie uległy zmianie dane wskazane w komparycji umowy. Strony w § 4 umowy wskazały nadto aktualne adresy korespondencyjne, w przypadku pozwanej był to adres przy ul. (...) w S.. Przy tym adresie poczyniono odrębnie dopisek (...).

Bezsporne, a nadto dowód:

-umowa z załącznikami, k.14-19.

Za przesyłki nadawane przez pozwaną w okresie od grudnia 2016 roku do listopada 2017 roku powódka wystawiła w 2017 roku faktury VAT na łączną kwotę 4.454,69 złotych. Jako adresata wskazywano pozwaną i adres przy ul. (...) w S.. Jako nabywcę wskazywano pozwaną i adres przy Wielkiej (...) 24/25 w S..

Dowód:

-faktury VAT - k. 20-32;

- specyfikacje do faktur wraz z dokumentacją nadawczą – k. 58-172;

- uchwały powódki – cenniki - k. 173-186.

Powódka wystawiła na pozwaną notę odsetkową z dnia 14 października 2019 roku na kwotę 952,73 zł tytułem nieuregulowanych przez pozwaną w 2017 roku faktur.

Dowód:

-nota odsetkowa – k. 33.

Wezwaniem z dnia 22 listopada 2018 roku doręczonym P. G. w dniu 23 listopada 2018 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty spornych faktur w terminie 7 dni.

Wezwaniem z dnia 7 sierpnia 2019 roku doręczonym pozwanej w dniu 14 sierpnia 2019 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty spornych faktur w terminie 10 dni.

Bezsporne, a nadto dowód:

- wezwania wraz ze zpo – k. 34-35, 36-37.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim okoliczności nie były między stronami bezsporne (art. 229, 230 k.p.c.) wynikał z przedłożonych przez powódkę dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana, strony natomiast częściowo wyprowadzały odmienne wnioski. Powódka nie wykazała natomiast okoliczności doręczenia pozwanej przed wytoczeniem powództwa spornych faktur VAT i noty odsetkowej, zważywszy na zaprzeczenie przez pozwaną ich doręczenia i brak dokumentów potwierdzających wysłanie korespondencji do pozwanej, o czym będzie mowa niżej.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

Podstawą żądania był umowa o świadczenie usług pocztowych na podstawie art. 14 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe. Pozwana nie zaprzeczyła, by strony łączyła umowa dołączona do pozwu. Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zasadniczo do tego, czy roszczenie powódki uległo przedawnieniu, a także czy sporne faktury VAT zostały pozwanej doręczone, a objęta nimi należność zasadna.

Podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia nie zasługuje na uwzględnienie. W niniejszej sprawie nie znajdzie zastosowania przywołany przez pozwaną przepis art. 554 k.c., dotyczący 2-letniego terminu przedawnienia roszczeń z umowy sprzedaży, jako że powódka nie sprzedawała pozwanej towarów. Nie znajdzie również zastosowania art. 750 k.c., a zatem brak jest podstaw do odpowiedniego stosowania przepisów o zleceniu, w tym również art. 751 k.c., dotyczącego 2-letniego terminu przedawnienia roszczeń. Przepis art. 750 k.c. znajduje bowiem zastosowanie do umów o świadczenie usług polegających na dokonywaniu czynności faktycznych, które nie są uregulowane innymi przepisami (W. Czachórski, Zobowiązania, 1999, s. 433; K. Kołakowski (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. II, 2006, s. 403; L. Ogieńko (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2003, s. 377; A. Szpunar (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 405). Oznacza to, że przepis ten nie dotyczy umów o świadczenie usług, które podpadają pod przepisy dotyczące którejkolwiek umowy nazwanej, uregulowanej w kodeksie cywilnym bądź w innych aktach prawnych. Wskazać w tym kontekście należy, że umowa o świadczenie usług pocztowych została uregulowana w odrębnym akcie prawnym – ustawie z dnia 12 czerwca 2003 roku - Prawo pocztowe, a następnie w ustawie z dnia 23. listopada 2012 roku - Prawo pocztowe, a zatem w świetle art. 750 k.c. nie mają do niej zastosowania przepisy o zleceniu. Stanowisko to znajduje oparcie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7. maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09 (OSNC 2010/1/12). W treści powyższego orzeczenia wyrażono pogląd, według którego jednoznaczne sformułowanie o zastosowaniu art. 750 k.c. do umów, nieuregulowanych innymi przepisami, wyklucza jego zastosowanie do umów, których treść została ustalona innymi niż k.c. aktami prawnymi. Wprawdzie przedmiotem rozważań Sądu była umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, to jednak przedstawione tam wywoły są aktualne na gruncie niniejszej sprawy.

Wobec tego, że brak jest przepisu szczególnego regulującego termin przedawnienia roszczenia operatora o zapłatę wynagrodzenia za usługi pocztowe, znajdzie zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, przewidziany w przepisie art. 118 k.c. Obie strony umowy bowiem są podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą, a dochodzone roszczenie, wynikające z zawartej przez nie umowy ma związek z prowadzoną przez nie działalnością gospodarczą. Jak już wskazano wcześniej, w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy Prawo pocztowe. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy Prawo pocztowe, działalność pocztowa jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru operatorów pocztowych. Zatem wskazać należy, że strony niniejszego postępowania spełniają przesłanki do uznania ich za przedsiębiorców, zaś dochodzone roszczenie niewątpliwie jest związane z prowadzeniem przez nie działalności gospodarczej. Mając powyższe na względzie, w sprawie znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, wynikający z przepisu art. 118 k.c.

Termin zapłaty wynikający z najdawniej wymagalnej faktury objętej powództwem to 18 stycznia 2017 roku. Powódka wnosząc powództwo 15 października 2019 roku skutecznie przerwała trzyletni bieg terminu przedawnienia. Podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia okazał się zatem niezasadny.

Zgodnie z poczynionymi ustaleniami wezwanie do zapłaty spornych faktur doręczono pozwanej osobiście w dniu 14 sierpnia 2019 r. (k. 36,37). Brak przy tym dowodu doręczenia, czy choćby nadania pozwanej faktur na wskazany przez nią w umowie adres. Zwraca uwagę, że w umowie pojawiają się trzy adresy pozwanej, w fakturach widnieją dwa z nich w S.. Powódka nie wykazała także, czy i na który adres wysłała pozwanej faktury listami zwykłymi. Ciężar dowodu, wobec wyraźnego zaprzeczenia pozwanej w tym przedmiocie, obciążał powódkę (art. 6 k.c.). Powódka nie sprostала temu obowiązkowi.

Z tych przyczyn sąd przyjął, że pozwana wiedząc o wystawieniu spornych faktur i wysokości swojego zadłużenia powzięła najwcześniej w dniu doręczenia jej osobiście ww. wezwania do zapłaty należności wynikających ze spornych faktur datowanego na 7 sierpnia 2019 r. Skoro termin zapłaty w wezwaniu wynoszący 10 dni od daty doręczenia przypadła na 26 sierpnia 2019 r. (24 i 25 sierpnia 2019 roku wypadły w sobotę i niedzielę), to roszczenie o zapłatę należności wynikających z faktur stało się wymagalne 27 sierpnia 2019 r.

Roszczenie odsetkowe od kwoty 4.454,69 zł, na jaką opiewały sporne faktury, znajduje podstawę prawną w treści art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zgodnie z którym w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie,
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie,

co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Sąd częściowo uwzględniła żądanie w zakresie skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych naliczonych w okresie od wymagalności ww. faktur, tj. 27 sierpnia 2019 r. Kwota odsetek naliczonych od kwoty należności głównej począwszy od tej daty do dnia 13 października 2019 r. (gdyż wystawiona nota odsetkowa uwzględniała odsetki wyliczone na 13 października 2019 r. – k. 33 akt sprawy) zgodnie z kalkulatorem odsetek wynosi 55,65 zł.

Od tej kwoty zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie należne zgodnie z art. 481 §1 k.c.

Sąd zasądził również kwotę 171,64 zł stanowiącą w przeliczeniu na walutę polską kwoty 40 euro tytułem jednej rekompensaty za dochodzenie należności, od wszystkich faktur dochodzonych niniejszym pozwem, zgodnie z art. 10 ust. 1 przywołanej ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Równowartość tej kwoty została wyliczona według kursu euro NBP na 31 lipca 2019 r., a więc ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego dzień, kiedy roszczenie z tytułu faktur stało się wymagalne (27 sierpnia 2019 r.).

Jak wskazano powyżej, w ocenie Sądu powódce przysługuje uprawnienie do dochodzenia należności stanowiącej równowartość jednej kwoty 40 euro od wszystkich spornych faktur. W świetle ustalonego stanu faktycznego roszczenie z tytułu wszystkich spornych faktur stało się wymagalne w tym samym dniu, do pozwanej skierowano wezwanie obejmujące zapłatę wszystkich spornych faktur, a nie osobne wezwania stanowiące odrębne czynności windykacyjne powódki. Ubocznie, nie można tracić z pola widzenia, że umowa stron stanowi jedną transakcję handlową w rozumieniu ww. ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, co wiąże się z szeregiem wątpliwości interpretacyjnych w zakresie możliwości dochodzenia na gruncie tej ustawy wielokrotności rekompensat od każdej z faktur, które nie zostały dostatecznie wyjaśnione w orzecznictwie i doktrynie.

Z tych przyczyn Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanej kwotę 4.681,98 zł (tj. 4.454,69 zł + 55,65 zł + 171,64 zł) wraz z dalszymi odsetkami zgodnie z żądaniem pozwu, a w pozostałej części powództwo oddalił, o czym orzeczono w punkcie II.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 100 k.p.c. Na poniesione przez powódkę koszty w kwocie 2.317 zł złożyła się opłata od pozwu w kwocie 500 złotych, od pełnomocnictwa 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 1800 zł, zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Ze względu na to, że powódka utrzymała się z żądaniem w ok. 64% w punkcie III wyroku sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1484 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, tj. w części, w jakiej powódka wygrała proces.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...)
3. (...)
4. (...)